

Србобран
излази ЧЕТИРИ а и ПЕТ ПУТА
на недељу.
Предплату примљу све ц. и кр.
поште, познати скупитељи и у-
редништво (грчка улица у ку-
ли бр. 1419.)
Рукописи не враћају се натраг.

СРВОБРАН

Предплатна цена
на три месеца 3 форинта, на по-
годице 6 фор. на годину 12 фор.
а. предп. ОГЛАСИ: наплати од 20
фр. за три пута по 2 фор.
90 мот. већа преко 20 до 40
фр. 5 форинти аустријске
предности.

Год. VI.

У Новом Саду у четвртак 16. јуни 1866.

Број 70.

Прва побѣда.

Као што е у последњим листу јављено, наша е војска у Талијанској задобила славу побѣду. Почетак, тецај и свршетак те крваве битке доле ћемо обширније описати, овде сад наводимо два булетина фелдмаршала надвојводе Албрехта на *Идеово Величество Цара*.

Цербаре 12 Јуни 1866

Данас идући напред к Минчио буде војска нападнута од једног дела краљеве војске, за време битке промене фронт к југу, на јурњи отме Монте Венто, а после 5 сати и Кустоцу; многи топови освојени и многи заробљени. Војска се особито храбро бори прѣ свој великој врѣтини. Од три сата јутрос војска е сва на ногу и јако одушевљена.

Краљ е, као што се дознало, са сва три кора Минчијске војске и резервом кавалерије к Албареду био пошао, држећи, да смо ми иза бѣа.

Принц Амадеј и многи генерали ранѣни. Чи-ни се, да е сва непријатељска војска на измиѣци у ватри била.

Цербаре 24 Јуни 1866.

Ц. кр. војска изишла е јутрос рано из града Вероне, поѣдне висине Сангиустијне, Сона и Сона Кампана, које непријатељ још нисе био заузео, и нападне на непријатељске колоне, које су на висине Салионце до Сона Кампана јако и особито много артиљерије манѣрали. Цареке трупе после жестоког боја са знатном штетом потисну непријатељску војску на свима тачкама натраг.

Напоследак буде Кустоца на јурњи отета, по чему и битку „Кусточком“ називам. Све су трупе особито храбро воевале, освојиле више топова, на 2000 непријатеља заробиле и најбољим су духом одушевљене.

Сона 12 Јуни.

Ц. кр. флотила у Бзери Гардинском (гардасе) бомбардала е јуче без своје штете непријатељску батерију Мадерно и слободничке чете на ломбардској обали гардинског језера.

Непријатељ е 11 са знатним силама на више мѣста Падан прешао; наше предстраже по наредби повуле се натраг. Тог истога дана изпадне посада из Мантуве и нападне на непријатељске предстражне трупе на линији Куртатонској, одтера их и многе зароби.

Обширније пак о томе читамо у „Вин. Цтгу.“: Јуни 11. пређе талијанска војска у три колоне преко Минчија; на крајњу колону левог крила, која е близу Пескиере била, пуцано е из града. *Н. цар. Височ. надвојвода фелдмаршал Албрехт* удари на талијанску војску 12. о. м. код *Соне* и одбие е после жестоког боја, који е до после 6 сати трајао, у висине код *Валерије* и *Вилофранке*. Последњим гласови допиру одрицкије до 7 сати у вече, а по овима било е дотле много заробљених и ранѣних Талијана, који су под великом пратњом у Верону одвраћени. Званичних извештаја још нема, будући е *Н. ц. Височ. надвојвода Албрехт* око 7 сати још у жестоком боју код Вилафранке био.

Јуни 11. пређе талијанска војска у три колоне преко Минчија. Сва три кора упуте се преко Ровербеле на Албаредо нуз Еч, гди е на аустријску војску, за коју су мислили, да е за Ечом, по свој прилици војска краља, и она под Чинладдином, који преко Падана иде, напасти хтела. По ономе, што нам горњи телеграм јави, стојала е наша војска на Ечу пред Вероном, са фронтом Минчију окренута. Кад е Виктор Емануел преко Минчија прешо, повуче се конјичка бригада Пулц, која е ту стојала, да на непријатеља нази, лагано к главној аустријској војсци. Ова од много веће непријатељске кавалерије гоњена, која ипак јурњати нисе хтела, припе без никаквог губитка до спољашњих утврђења Вероне, пошто е неколико топова у обрану ове изабачено. На лево непријатељско крило, које е по свој прилици код Монзамбана близу Пескиере прешло, пуцано е на Пескиере све одјаво, докле е год прелазило. Ова колона ступајући напред морала е код Соне на аустријску предстражу наћи. Наша е војска управ тада свој фронт мењала и посела е била висине код *С. Јустине*, *Соне* и *Соне Кампанѣ*.

Талијанска војска, напредујући е великом снагом, заузела е висине код *Салионце* и *Соне Кам-*

панѣ. У овом моменту да ФМ. надвојвода Албрехт заповест овај војсци, која се к југу повлачила, да напада. Талијанска војска држала се јако, али е на све стране после жестоког боја сузбијена. Виктор Емануел пуцао е сву своју војску редом у бой, но лево им крило код Монте Венто упусти, и око 5 сати после подне јурње наши на висине код Кустоце, које е великом храброшћу освојили. Тамо као да е центрум талијанаца био, и да е одесудна битка добијена, почем надвојвода побѣду ову по Кустоци назива. На истом месту одржао е и год. 1848. Раденски побѣду над Карлом Албрехтом. Потиснута из положаја код Кустоце уступил талијанска војска до *Валерије* и *Вилофранке*. Бой на Кустоци тек ако се око 6. сати у вече свршио, ер у 7. сати у вече био е надвојвода још у жестоком боју код Вилафранке, и тако мисли се, да е бой тек у ноћи прекинут бити морао. Вилафранку морали су наши освојити, ер ово место неможе се држати, док су висине код Кустоце освојене. Наша војска мора да е непријатељско десно крило од Вилафранке нуз Тиону свјерозападно до Вали граде Веронезе сузбила, и ако то због ноћи на умора учинила нисе, онда е могуће, да ће се сутра битка поновити ер Талијани су у стану преко ноћи три милѣ дугачак пут преко Ровербеле и Гонта учинили. Но нисе довољно вели „Н. Ф. Пр.“ да се војска Виктора Емануела надбје, ова се мора сасвим до ноге потући, ер само тако имаће ФМ. надвојвода одрешене руке, да против Чинладина е успѣхом ратовати може.

Са *сјеверног* бојишта још ништа одсудног. Пруси све дубљ у Чешку и Моравску улазе и утврђују се. Данас се очекује велика и може бити одесудна битка од стране наше војске. А данас е и дан, кад е краљ пруски наредио, да се сав народ његов свечано Богу моли за побѣду. Гди ће ова прва крвава битка бити неможе се засад знати, ер Бенедек држи свој план повлацања у највећој тајности. Међутим данас сутра постанат ће и ова тајна јавна. Бог би дао само да ватни Праг на миру остане, ер по јучерашњим нашем телеграму Пруси су се јако обезобрадили и почели стрпљив њаше војске злоупотребљивати.

О важной вавој радњи савезне њемачке војске тако исто ништа се не чује. Важан и од великог значаја био би глас, (ако се само објави,) да е *хановарска војска е две стране од Пруса нападнута, принуђена била оружје положити*.

Талијанска војска, која под заповешћу самог краља Виктора Емануела стој, нисе, као што „Н. Фр. Пр.“ мисли, ничега другог ради преко Минчија код Гонта прешла, него да се између Мантуве и Вероне утврди. Маневр овај у колико е одважан, у толико е и опасан, кад се само узме, да е Минчио између Пескиере и Мантуве тек 4 милѣ дугачак. Талијанци су за прелазак врло угодно место код Гонта изабрали, ер ту се лева обала са десне јако бранила може. Не би дакле унутро било, да им се прелазак препречио, тим пре, што е Минчио овде тек 40—100 кораца широк, на више мести плитак, пак због тога за прелазак врло zgodан, и што осим оног за прелазак zgodног места код Гонта још више таквих zgodних места има. Прелазак морао е сам краљ Виктор Емануел произвести, наредивши, да кор генерала *Дуранда* (40000 момака) који већ од 5 дана код Кастиљоне деле Стивiere стоји, преко Минчија прелази. И почем се кор генерала *Кухијера* (25000 момака) већ од неколико дана код Маркарне близу Мантуве налази, то мора да е и овај кор преко Минчија прешо. Сва дакле војска, која е преко Минчија прешла, може, кад се много узме, до 68000 момака износити. Од ових мора се најмање 10000 момака код Мантуве оставити, ер иначе кор Дуранда могла би мантвска посада и са ребра и са леђа узнемирити. Дакле највише ако се 58000 момака преко Ровербеле према Верони кренуло. По висти у утврђењу четворокуту стојећа покретна војска много е од ове већа. Пут, који из Гонта у Верону води, испресецан е од Тионе са мѣстима Кустоцом, Вилафранком и Погаролом. Овде, почем е Гонта од Вероне тек 5 миља удаљено, могу се можебити војске сукобити и у одесудан бой увести. Неузмиљачију и припремљену храброст и навику на рат наше војске, несмотрјући на великост наших предводитеља, биће нес овде на броју много више, пак због тога и надати се можемо, да ћемо у овој првој одсудној битци побѣдити.

О побѣди овој могли би само тако двоумити, ако би Чинладдини са својим кором благовремено на *бојно поље* дошао. Тога ради морао е овај генерал у оно исто време, кад е Виктор Емануел преко Минчија прелазно, преко Падана и побочних рѣка прећи. Путови, који преко ових вода у Милтке воде, иду преко Боргофорта, С. Бенедета, Ревере, Остиљие, Фикароне, Охиобеле, Монте-Лагоскура и Полеселе. Три прва воде управо у утврђења четворокут, а осим тога бране их утврђења „брикенкофѣ“ на Падану. Последња три воде у Падубу и Мантуву, но и ови су заклоњени утврђењем „брикенкофѣма“ на Ечу. Ако дакле војска Чинладина насилно преко Падана пређе, то би морало једну од ове три последње за прелазак zgodне тачке употребити. Но прелазак на долини Падану е великим е тежбама скопчан. До четири милѣ широки водени поље Еч-Падана морао би се баш по узким путовима прећи, почем војска изван пута по глибовитом терену ићи неможе. На утврђења брикенкофѣ на Ечу морао би е многом војском напасти, а то би са великим губитком времена и људи скопчано било. Осим тога треба промислити, колики грдни материјал за мостове морали би Талијани имати да на до 3000 кораца широке води и то на 15 до 20 места за кратко време мостове направе, а ту неби ни наша паданска флотила на миру седјала.

Чинладдини дакле неможе за кратко време преко Падана прећи, и овај задатак врло би се тешко и за неколико дан извршити могао. Да е међутим Чинладдини за прелазак преко Падана место Охиобеле-С. Мидалене zgodнију и Пескиери ближе лежећу тачку код Ревере-Остиљие изабрао, то би ипак до 10 миља, дакле читава два дана по баруштвама Тартара путovati морао, да до места доспе, гди би битка била, врло е дакле тешко, да Чинладдини благовремено на одесудну битку код Вероне доспе. И тако може се очекивати, да ће наши сјајни прелазак код Гонта енергично одбити, (као што се и збило.)

О повратку краљевског одбора ише „Позор“ овако:

Кад се е наш краљевски одбор, управо прие два мјесеца, у Пешту спремао, пропатисмо га врѣним жељима, да му за руком пође великајно, него мучно дело помирења и нагоде е Угарском. Ми признавамо изриком, колико нам е за тим стало, да се изравнамо с Угарском, и од ове наше тежње надајемо се застрашати нити претњима, нити порукама, нити суњима. Ми пођосмо Угарској сами од себе на сусрет чак до оне међе, што нам ју одсече народна корист, самосвест и самосталност. Ове међе данако преступити немогосмо; ал смо се опет надат могли, и ако истом приправношћу Угарска нам у сусрет пође, да ћемо се сигурно онда састати. Ми смо се тому надали тим више, што се у том интерес Угарске ни мало недела од нашега, даначе то захтева корист заједничка, као што су најодличнији Мађари нарочито били признали.

Ми смо и за све време договарања из свих сила о том настојали — ту ће нам сведочбу обштинство наше јачно дати — да никаквом невољном или прераном експекторациом непомутимо деловања краљевских одбора. Ми дакле непунијемо дужност своју, нит се може нам приписати у грех, ако успех тога деловања нисе према првотном очекивању. Алт-му очевидно нисе крив нити наш краљевски одбор, што му подпуна нагода нисе за руком пошла.

Као што показује јучерашњи извешће о његовом последњем деловању, захтеваје се е од њега ствари на које он никако немогање пристати, а да неоповреди свога изпутка и интереса своје домовине.

Да се е то могло унапред знати, јачно се неби одбор наш био у Пешту потрудио. Еле ми смо, као што е већ мало више напоменуто, пуни добре наде пут Пеште кренули, верујући тврдо у приватна очитовања појединих одличних Мађара, из којих могосмо пуним правом изводити, да ће Мађари (ер други народ нисе ни био заступан у угарском краљевском одбору) братски прихватити понуђену им братску руку.

Чини се, да е најновија политичка ситуација у њих неку метаморфозу произвела; или су се надали, да ће Хрвати и Славонци, дошав у Пешту, повољнију им песму запевати. Било што му драго, резултат договарања показује, да Мађари нису вољни поставити нас узга се, него пода се. Разабире се из свега, да се јоште нису оканили нити напрема нам

хегемонистичке тежић, и да им е унија с Ердешем, рекао би, апетит умножила.

Други мисле, да су их на ову упорност ипак наши мађарони навели, доказујући им, да краљевски одбор ипак изрази једнога мишљења наше домовине; да сав наш народ жели под сваку цену здружити с Угарском. Ако е ово нагађање истинито, онда су хрватски одметници и по трећи пут Мађаре преварили, те ће се сви, као што су већ два пута, тако можебит и трећи пут покајати.

Има их, кои мисле, да су Мађари зато онако упорни, што се надају, да им е сада хора, те ће моћи нагнати владу на највеће концесии, на *подпути* повратак закона од год. 1848., пошто садашња ситуација наизглед положаја Аустрије за Марије Терезије, те ће се морати царевина, да се спасе, у изручу бацити Мађаром. Ако тога небуде, моћи ће се опет навезати договори, кад е и онако речено, да су само прекинути, а не докинати. Тко би тако рачунао, врло би се преварио. — Аустрија има войске довољно, а може е скупити још више, непознат никоме; пшћ треба новаца, по ти неха ни Угарска. Ако дакле ова буде е нагодом чекала, док јој се Аустрија не преда на милост и немилост, могла би се ласно у чуду наћи, — У осталом ако Мађари гледају политичну ситуацију само на *своју* корист окренути; нисмо баш ни ми на главу пали, те ћемо такођер само *своју* корист гледати.

Нећемо, да ову ствар јошт више разглабамо; почекајт ћемо, док се наши неповрате, кои ће нас јачно потакну обавестити о стању ствари.

Овде само напомињемо, да би се јко варао, ко би мислио, да нас е овај слаби успћ краљевскога одбора забунио; дапаче он е само наш пољуби објаснио. Ми сада имамо додуше за једну илдувиу манћ; ал уједино знамо, на чему смо. Мађари су све наше странке здружили, ваннекакви нам право на Рѣку; тога права се ли нико неће усудити побијати у нашем сабору; ер наше е право на Рѣку толико, колико и на Загреб: ко нам да нас одриче Рѣку, моћи ће сутра Загреб (као што су то обили пре год. 1848. неки мађарски „историци“ утинили.) Чам више Мађари навалоу ради Рѣке, тим помњивиие изтражујемо ми наше право на њу, а тим више доказа налазимо за то право. Едан наш вретак написао е управ сада о том предмету врло обширну расправу, кој ће и ово мало магле расприти, што е до сада застирала у некои люди наше право на Рѣку.

А гди е право Мађара на Рѣку? Оно се оснива на *фактичком*, ако и протузаконитом ставу угарске владе напрема Рѣци пре године 1848., дакле на темелу, кој Угарска толико перхоресцира наспрам Аустрије.

А што нам се светује, да за скупне послове пошальмо заступнике у садашњи угарски сабор — ту престае сваки даљи договор; ер ни тога заступника нема у нашем сабору, кои би се усудио тако шта предлагати, будући да би така предлог подрвао наш чланак 42. од год. 1861., кој е примљен за изходиште од свију странака нашега сабора.

Што ћемо дакле сада?

Пошто смо извршили дужност, што нам ју е наметнуло исторично право; пошто смо без успћх настојали обновили е Угарском савез, кој би био према нашој прошлости и будућности: нема друге, него да се ослобимо на своје ноге, да употребимо и равнимо своје самоуправљ према својим интересом, негледући на никоме. Ми смо и ови последњи година уживали већу аутономију него пета Угарска; а наша е аутономија санкционирана 42. чланком од год. 1861.: на том темелу градит ћемо даљ. Ђр ако е оклеванћ и отезанћ у интересу Угарске; ако она мисли, да може чекати: ми неможемо — то е едан глас по свој домовини; ми морамо настојати, да чим пре изђемо на чисто. А уздамо се у Божию помоћ, која е хрватски народ кроз све кризе еретно провела, да ће нам то за руком поћи.

Угарска.

За угарски сабор јавља се, да ће се он јошт на неко време продужити. — „Хетилан“, орган барона Етвеша, престае излазити, ер публицу у овом ратном времену не може, вели барон, тако да занима лист, кој еданпут на недељу излази. Лист се овај е дуализмом родно, и е дуализмом издахнуо!

Италија.

Генерал Умилдини издао е својој войсци слъдећу дневну заповест:

„Войници! На ново латисмо се оружја надзором и под предвођењем краља Виктора Емануила. Срца нам неуспално

жеља загосподаренћ и освајањћ земаља. Ми ни зачим другим нетежимо, него да сажалења достојну Милѣтачку ослободимо, кое ние аустријски, него чисто талијански комад земаљ; ми ништа даљ нећемо, него да независност и единство наше отачбине довршимо. Задатај, кој е свакој великодушной, отачбини доброжелелой души свет. Благослови свију оних прате нас, кои на овом свету отачбину любе. Глас о жељно изчекиваном подузећу, учини међу нама край свиима политичним разликама у мишћу и свиима муниципалним завистима; сунарничство мужева и раздор странака умукну. Едан другом пружамо братску десницу. Оно е свечано позоре, узвишени примћр, кој Талијанску учи, на кој начин, кад год јој е воља, своју снагу удвостручити може. Скочио дакле на оружја! Светиња сврхе, величина средстава, слојина срца спремили су побъду; до нас стон, да е изложемо — скочио дакле на оружја! Оставимо непријетелу претеће хвалисанћ и горде речи. Речи љутине и високоумли ни су никад биле доказ снаге и правде; напротив ошоменимо се спокојно, како е Талијанска наше застапе на савном путу народних побъда од Турине у Марсалу пратила. Изчекујемо, приећи из прошлости спокојно поузданћ на будућност, мирно и постојно заповести нашег ратоборног краља, изчекујемо на закључења судбе и на пресуду топова.“

НАЙНОВИЕ.

Беч 13. Јуни. Код Турнаве побили су се Лихтенштайн-Хусари са Прусија, кое последнћ надбине. Мајор едан изо е мртав, надпоручик граф Стокау ранћен е. Саобраштај на сѣверной желъзници од Стаудинга до Трезбице прекинут е. — Бечка штедионица поклонила е на ратне цѣли 20000 фр. — Царица враћа се из Исла.

Пешта 13. јуни. У посланичким круговима говори се као известно, да ће се 14. о. м. *обе саборске куке одложити*. Пододбор за *общие ствари* поднео е данас после подне великом одбору шестдесетседморице своје известие, и овај е закључно, да се како операт пододбора тако и сепаратна вота посланика Гицие, Нариа, Коломана Тисе и Емерика Иванке штампую и међу одборске чланове разделе.

Праг 13. Јуни. По гласовима из Дражђана дае се свиима саксонским земаљским властима на знањ да по учинћом намеђу саксонског финансиминистра и пруског грађанског комесара споразумљено у будуће Пруси *лаке касе* одузимати неће.

— По телеграму „Политике“ уђоше Пруси јуче (12. о. м.) у *Райхенберг*. У бою едном изнећу патрола заробљени су три пруска драгонера. Осми новии кор под *Битенфелдом* примиче се *Айхи* и *Либенауу*. Код *Тинвалда* било е судара; Пруси су тако јно нападнути, да су сами своју резерву уперед довели. Више их е пало мртви и ранѣни; на аустријској страни изо е едан мртав и двојица су ранѣни.

Пруси су ушли у *Ерманиц* и *Траушену*. Јуче е у том предѣлу нестало едне аустријске патроле од 18 хусара; 16 од њих протуку се и дођу натраг. У предѣлу око *Райхенберга* има до 60000 Пруса дислоцирано. — У чешкој Лини и у Шлуkenауу *куке Пруси порез*.

— У обще „вели Н. Фр. Пр“ говори се, да е јуче или данас намеђу Райхенберга и Глаца велика битка била. Каже се, да се едина аустријска кавалериска дивизија под Еделсхаймом са Прусија сукобинила, и да е побъдоносну битку над овима одржала, у слъд чега почеше предстраже аустријске грофовство Глац зауимати. Оваки се глас проносио и по правим банкерским куќама, кое у честом саобраштају са Райхенбергом стоје.

— Из *Монокова* јавља се од 13. о. м. да е краљ тај дан из јутра, поздрављѣ од скупљног на коледвору народа, у главни стая к войсци отишао.

— По гласовима из Париза Француска држи *бунд још за неразрешен*. Заступници њѣни добише упутства, да свуда за *владаоцима мањих држава* иду.

Конференција за *подунавске кнежевине* пеће више седнице имати, почем е Порта обећала, да у ове е войском ући пеће.

— Вечерњи „Монитор“ јавља из *Барцелоне* од 11 о. м. Неколико компанија регемента *Байлен*, кој у гарнизону у *Гирону* (у Шпанији) стојаше, побунише се и упутнише се преко Бала на границу. Генерал *Пасторс* гони их. Барцелона и читава Каталония мирне су.

Из *Мадрида* пишу од 12. јуни. Овде влада подпуни мир. Из страха да се у провинцијама каква покрет нероди, учинѣне су потребне мере. Маршал Конха прима команду у Каталонии, а маршал Серано у Андалузији.

Т Р Г О В И Н А.

ПЕШТА 13. Јуни. Време е врло топло, јуче око 1½ сата после подне јака киша са грмљавином, вода опада. На *житној пшци* била е радија због великог падања ажија врло тиха. *Пшенице* продате е само 6000 вагана 88—89 ф. т. по 4 ф.р. 90—95 нов. на почек за три месеца. За *наполицу* нико и нешта. — *Зоб* спада и може се само на мале квантује продати. *Кокуруз* продаван е 2 ф. 85 нов.

Од *репице* донешено е више проби, но банатска ние баш најбоља, ер су јој зрна малена и тако у себи мало олајног својства имаю, чега ради и у цени е врло велика разлика.

ПЕШТА 10 Јуни. На недељни пашар било е доста рогате марве дотерано, од кое е 3706 комада продано; пар волова коштао е од 68—222 ф.р; пар крава од 57—147 ф.р; комад музара од 40—137 ф.р. пар телца од 18—34 ф.р; пар оваца од 7—14 ф.р. Говеђина на центу кошта од 18—21 ф.р; Сливско месо од 20—23 нов. ф.р; сланина 31—34 ф.р. свинска маст 22—34 ф.р. цента.

СЕГДНИ 9 Јуни. Радија с' раном обично е пред жетву тишина; продаја на мало врло споро иде, и то по врло етиной цени Пшеница кошта 4 ф.р. 20—50 нов. наполица 3 ф.р 15—35 нов. раж 3 ф.р. 15 нов, ечам 2 ф. 40—60 нов. зоб 2 ф.р. 30—50 нов. прој 2 ф.р. 30—50 н. кокуруз 2 ф.р. 50—70 нов. Репица 5 ф.р. 40—60 нов.

О Г Л А С И

Стецај

У будимској диецези упраздиће су свѣдујуће учитељске штације:

I. у Протопресвитерату Будимском:
1. у селу *Балазу*, с којом е скончана плата: 268. ф.р. гот. новца, 4. хвата дрва за потребу учитеља и школе, 4. мерова наполице, 2. парчета земаљ, и слободно обиталиште у школи;

2. у селу *Ловри*, с којом е скончана плаћа; 76. ф.р. 20. кр., 2 пошт. мѣр. чиста жита, 12. мѣр. наполице, 8 мер. ечма, едан комад ораћеземаљ са 14 јутара пашњика, 1 кола сена, 25 фунти сланине, 25 хол. пасуља, 500. паремака мекани дрва, и слободно обиталиште;

3. у селу *Чобаницу*, где е учитељска плата: 100 ф.р. гот. новца, 20 мер. наполице, 4 хвата тврди дрва за греањ школе и потребу учитеља, и едно јутро ораће земаљ е баштом и слободним обиталиштем;

4. у Предградју Сентадрейском, *Збегу*, с којом е скончана плата од 105 ф.р. гот. новца, 2 јутра ораће земаљ, 4 хвата дрва, и 5 јкова пина са слободним обиталиштем.

II. У Протопресвитерату Сигетском:
1. у *Шиклоу*, с којом е скончана учитељска плата од 220 ф.р. гот. новца, и 4 хват дрва са слободним обиталиштем;

2. у селу *Мађор Бол*, гди е плата учитељска: 40 ф.р. гот. новца, 18 мѣр. жита, 10 мѣр. кокуруза, 3 хвата дрва, 4 ланца земаљ, 1 мѣр. варива са слободним обиталиштем.

III. У Протопресвитерату Мохачком:
1. у селу *Ланчугу*, с којом е скончана плата од 40 ф.р. готова новца, 18 мер. пож. жита, 18 пож. мер. кукуруза, 3 хвата дрва, 5 акона вина, 1 ланац земаљ, 1 фортал ливаде са слободним обиталиштем.

2. у селу *Литоби*, гди е учитељска плата: 28 ф.р. гот. новца, 20 пож. мер. ражи, 10 пож. мер. кукуруза, 2 хват дрва и 2 и по акова вина са слободним обиталиштем.

3. у селу *Медии*, гди е плата 84 ф.р. гот. новца, 24 пож. мер. наполице, 8 пож. мер. ечма, 1 хват дрва, 3 хвата сламе, и 4 ланца земаљ е баштом и слободним обиталиштем;

4. у *Долној Пани*, гди е плата учитељска: 28 ф.р. гот. новца, 20 пож. мер. наполице; 4 пож. мер. чиста жита, 3 хвата дрва, 4 акова пина и 4 и по ланца земаљ са слободним обиталиштем.

Проситељи, кој желе штације предиведене добити, имаю прощения своја, подрѣљљива са крштеним писмом и свѣдѣлствама сврху свршени прописани наука, и моралног и политичког поведенија свога, најдаљ до 7. јули ове с. доленодписаном Консисторијуму подиети.

У Сентадрен, 8 јуни 1866.
Консист. правосл. восточне цркве диецезе Будимске.

Пр. 28-3-3

ОБЈАВА.

Србско црквена общтина у Новом Саду Дае под закуп своју *ченејску зезљу* од 100 *ланаца* (ланац по 2500 □) на три године. Лицитацја држат ће се 26 Јуни у 3 сата после подне у сали гимназије новосадске. Сваки лицитант мора ће 10%, пшманлука при лицитацји положити.

27 2—3

Бечка берза од 17. јуни.

Сребро — — — — — 127.—
Дукати — — — — — 6.15